

A HÍD

Folyton az ablakhoz lépek.
Úgy összeszorult a köd,
hogy csak derengeni látom
két Semmi partja között.

Amióta vonz a tudássá
kristályosult anyag,
mint más a zenét, csodálom
a csengő bidakat,

az acél s a beton vak terbét,
mely a hűs és könnyű vonal
célratóró és boldog
röptébe belebal.

Tudom, hogy hova ível,
de most még azt se hiszem:
már csak az árnyát látom
fagyottan a sűrűre vizen.

Ó tiszta szerkezet árnya,
szerkezet szerkezete,
örök áramláson a hártya,
tárgyak lebellete!

A nyirkos ködbe basítja
közönyös szabályait.
Oly magabiztos, mintha
mögötte volna híd.

ÁBRÁND

Most már csak várnai tudok, hogy bátha valami csoda készül,
távoli harctéren szeretnék árokban kushadni vitézül,
csak olyan tündéri frontra jutnék el egyetlenegyszer,
ahol senkise tévesztbet össze halálos ellenséggemmel –
de hisz most van is ilyen hely a fénylő szerencsenek közt,
botot ragadok, dárdát, s más ily öldöklő harci eszközt,
és követem a páncélos hátú géprovarokat szökdelve a fákön,
és kongó oldalaikat kemény kókuszdióval meghajjigálom.
Csak elbiggyék – elbiggyem végre, hogy tartozom valahova.
és nem vagyok kizsarolt énem zsarnoki gyarmatosá,
s ha a pityókás véletlen újból az életnek megőriz emgem,
valami tett számára őrizzen, hogy ne kelljen kinevetnem,
s az állandó marakodásban, amely lassan elfogyaszt már,
ostobább ellenfelet lelbessek önmagammal.